

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/78/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4316220043
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4316220043.4

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobkyne: W. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. Y., E. XX/XX, zastúpená: Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 839,39 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Levice č. k. 6Csp/186/2016-147 z 8. januára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovaného o d m i e t a.

Žalobkyni voči žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Levice (súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom pre zmeškanie č. k. 6Csp/186/2016-147 z 8. januára 2020, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 839,39 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 839,39 eura od 07. 12. 2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 274, § 255 ods. 1 a § 257 CSP.

3. V odôvodnení poukázal na to, že žalobkyňa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručenom súdu prvej inštancie 13. 12. 2016 žiadala, aby zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 839,39 eura s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré jej vzniklo z absolútne neplatnej úverovej zmluvy č. 4371439 z 31. 10. 2008 v časti úrokov a poplatku. Návrh odôvodnila tým, že predmetná zmluva je zmluva spotrebiteľská, žalobkyňa si úver brala ako fyzická osoba na svoje osobné potreby. Zmluva neobsahuje údaj RPMN, v dôsledku čoho sa úver podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa si požičala 331,94 eura a v splátkach žalovanému doposiaľ zaplatila 1 171,33 eura. Na účet žalovaného tak zaplatila o 839,39 eura viac, ako mala. Zároveň si uplatnila úrok z omeškania v zákonnej výške od 07. 12. 2016, t. j. odo dňa nasledujúceho po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie.

4. Žalovaný sa vyjadril k návrhu písomne, v ktorom namietal nepreukázanie naliehavého právneho záujmu. Úverovú zmluvu nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a nemožno na ňu aplikovať výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Účastníci uzatvorili zmluvu podľa § 497 Obchodného zákonníka. Keďže v čase uzavretia zmluvy zákon nevyžadoval uvádzanie výšky RPMN, zmluva tento údaj nemusela obsahovať. Vzhľadom na uvedené nemožno posudzovať zmluvu o úvere ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a preto nemusí obsahovať ani údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“). Poukázal na existenciu prekážky res

iudicata. Legitímnosťou všetkých zmluvných podmienok, resp. zmluvy sa už zaoberal v rozhodcovskom konaní Stály rozhodcovský súd v Bratislave pod sp. zn. SR 13418/09. Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzatvorenej zmluvy o úvere, ktorá nikdy nebola právoplatne vyhlásená za neplatnú a rovnako tak právny dôvod na plnenie z nej nikdy neodpadol a majetkový prospech získal z poctivých zdrojov. Zároveň vzniesol námietku premlčania vymáhaného nároku v časti sumy 443,43 eura.

5. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom z 25. 09. 2017, ktorý bol na základe odvolania žalovaného zrušený uznesením Krajského súdu Nitra č. k. 5Co/71/2018-107 z 23. 01. 2019 a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Prvoinštančný súd nariadil pojednávanie na deň 08. 01. 2020, na ktoré predvolal žalovaného, pričom v predvolaní na pojednávanie bol poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Na pojednávanie sa dostavil žalobca. Žalovaný mal doručenie predvolania riadne vykázané dňom 24. 09. 2019, na pojednávanie sa nedostavil, neúčast' neospravedlnil.

7. Žalobca na pojednávaní navrhol, aby súd vydal rozsudok pre zmeškanie.

8. Vychádzajúc z uvedeného prvoinštančný súd dospel k záveru, že boli splnené všetky procesné podmienky pre rozhodnutie o žalobe o splnení povinnosti rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania s tým, že o výške bude rozhodovať samostatným uznesením vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktorý mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania. Namietal, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP tým, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, v odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal súd dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa.

12. Pokiaľ ide o zmluvu o úvere, túto uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 331,94 eura. Zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a žalobcovi nemožno priznať status spotrebiteľa a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa sú na vec neaplikovateľné, keďže v zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - zamestnania. Navyše zmluva bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2. Obchodného zákonníka. Žalobca vstúpil do právneho vzťahu so žalovaným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania žalobca vlastnoručne podpísal, pričom tento prejav vôle je na prednej strane zmluvy o úvere a prehlásenie dlžníka je zrozumiteľne, určito a jasne uvedené hneď vedľa podpisu dlžníka. Vzhľadom k uvedenému je argumentácia žalobcu nedôvodná.

13. Nestotožnil sa s tvrdeniami, že zmluva obchádza ustanovenia chrániace spotrebiteľa, pretože žalobca svojím prejavom vôle ovplyvňuje obsah zmluvy prostredníctvom informácií dôležitých pre neho a jeho záväzok ako výška úveru, o ktorú si sám v žiadosti o úver požiadal, poplatok, ktorý sa vypočítava v závislosti od úveru, dobu splatnosti, ktorú si spotrebiteľ určí, v koľkých splátkach úver chce splatiť, dátum

splatnosti splátky a v neposlednom rade aj účel na základe ktorého použije finančné prostriedky, pričom mal možnosť slobodnej voľby uzavrieť so žalovaným zmluvu o úvere. Zdôraznil, že podstatné je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel žalobca finančné prostriedky naozaj použil. Tvrdenia žalobcu o tom, že pred uzavretím zmluvy nebol dostatočne informovaný o význame jednotlivých ustanovení a o tom aký budú mať pre neho (dožadujúc sa postavenia spotrebiteľa) jednotlivé časti zmluvy, považoval za bezpredmetné. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/975/2015 z 21. 02. 2017.

14. V súvislosti s výškou úrokov uviedol, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Poukázal na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami.

15. Žalovaný s odbornou starostlivosťou s prihliadnutím na dobu, výšku úveru, príjem spotrebiteľa a účel poskytnutého úveru uzatvoril zmluvu o úvere a oboznámil žalobcu s jej jednotlivými ustanoveniami. V čase uzavretia zmluvy medzi žalobcom a žalovaným neexistovalo žiadne zákonné obmedzenie zakazujúce poskytovať úver či už spotrebiteľom alebo osobám, ktoré nie sú spotrebiteľmi. Veriteľ môže požadovať v súvislosti s poskytnutím úveru okrem úroku z úveru aj poplatok za jeho poskytnutie, rovnako má právo na zabezpečení svojej pohľadávky či už zmluvnou pokutou alebo zmenkou. Vzájomný právny vzťah strán je obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nebolo na mieste. Považoval za bezpredmetné skúmať, či zmluva o úvere obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto si nevyžaduje náležitosti, ktoré uvádza žalobca. Z daného dôvodu nie je možné zmluvu považovať za bez poplatku a bezúročnú.

16. Zdôraznil, že je potrebné prihliadať aj na dobrú vieru žalovaného, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Uvedená argumentácia je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Vo vzťahu k účelu poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon povolania poukázal na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, sp. zn. P/0355/01/2012 vydané v konaní proti žalovanému, ktorým bolo toto zastavené z dôvodu, že „nebol preukázaný spotrebiteľský charakter zmluvy, ktorej všeobecné podmienky boli predmetom kontroly. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6CoE/122/2011, sp. zn. 7Co/208/2013 z 28. 08. 2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1553/2014 z 25. 11. 2015. Súd prvej inštancie mal v odôvodnení rozhodnutia stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, čím bola žalovanému odopretá možnosť konať pred súdom. Súd prvej inštancie len konštatoval, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, a to bez toho, aby to odôvodnil. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by malo ísť o spotrebiteľský úver. Vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že Okresný súd Levice dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom následne vec nesprávne právne posúdil. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/22/2011 a iné.

17. Odvolanie odôvodnil aj existenciou prekážky res iudicata. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 4371439 (teda či zmluva je bezúročná a bez poplatkov alebo nie) už bolo rozhodnuté dňa 14. 01. 2010, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Bratislava, Karloveské rameno 8, IČO: 35 922 761, sp. zn. SR 217378/09, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 7273406 (teda či zmluva je bezúročná a bez poplatkov alebo nie) už bolo rozhodnuté dňa 24. 08. 2009, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 13418/09, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Do pozornosti odvolacieho súdu dal uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo 2254/2011 z 27. 06. 2013, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 05. 2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01 a sp. zn. 3 Cdo 42/2006, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/79/2011 z 20. decembra 2011, a iné. Z rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil zmluvu ako platnú a odplatnú právny úkon a na jeho základe uložil žalovanému voči žalobcovi plnenie. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu

istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie, a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 19C/289/2014 z 21. 06. 2016.

18. K bezdôvodnému obohateniu uviedol, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. V prospech tvrdení žalovaného svedčí rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/79/2011-93 z 20. 12. 2011. Všetky finančné prostriedky pripísané k zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdnym exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní, pričom exekútorovi bolo dňa 13. 01. 2010 Okresným súdom Levice udelené poverenie sp. zn. EX 12749/09 a exekúcia v predmetnej veci nebola nikdy vyhlásená za neprípustnú a exekučne konanie prebieha. Pokiaľ žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní, poukázal na § 61 Exekučného poriadku.

19. Skôr, ako odvolací súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku z hľadiska jeho vecnej správnosti a správnosti postupu súdu v konaní, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP okrem iného najskôr posudzoval, či odvolanie bolo podané v zákonnej lehote na podanie odvolania, či odvolanie podala oprávnená osoba, či je odvolanie prípustné a či obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti.

20. Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

21. Podľa § 356 písm. b/ CSP, odvolanie nie je prípustné proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

22. Rozhodnutie odvolacieho súdu závisí od výsledku zistenia, ku ktorému dospeje po preskúmaní napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd môže rozhodnúť o odvolaní tak, že ho odmietne, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší.

23. Odvolací súd však môže o podanom odvolaní rozhodnúť aj bez toho, aby skúmal obsah napadnutého rozhodnutia a odvolanie odmietne, ak zistí, že bolo podané oneskorene, bolo podané neoprávnenou osobou, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné alebo nemá náležitosti podľa § 363 CSP, ak pre vady odvolania nie je možné v odvolacom konaní pokračovať.

24. Prípustnosť odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie je založená na princípe generálnej klauzuly, znamená to, že odvolanie je prípustné proti každému rozsudku súdu prvej inštancie, a to bez ohľadu na to, čo bolo predmetom konania (o akú vec išlo), aká bola výška predmetu sporu, kto boli strany sporu, aj ako súd rozhodol, to znamená, bez ohľadu na to, či súd prvej inštancie žalobe vyhovel alebo ju zamietol. Výnimku predstavuje rozsudok vydaný na základe uznania nároku (§ 282 a nasl.), rozsudok vydaný na základe vzdania sa nároku (§ 286 a nasl.) a poslednú, tretiu výnimku, tvorí rozsudok pre zmeškanie, alebo inak povedané, kontumačný rozsudok (§ 273 a nasl.).

25. Napriek tomu, že voči týmto rozsudkom odvolanie nie je v zásade prípustné, zákon aj voči týmto trom rozsudkom odvolanie výnimočne pripúšťa. Prípustnosť však viaže len na jediný dôvod, a to, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia. Existencia tohto zákonného dôvodu je v prvom rade podmienkou prípustnosti odvolania. Z iných dôvodov, ktoré sú vypočítané v § 365 ods. 1, nie je možné podať odvolanie proti týmto trom druhom rozsudku. Predmetné rozsudky nemožno napadnúť odvolaním obsahujúcim niektorý z odvolacích dôvodov, ktoré sú vymenované v § 365 ods. 1, ani vtedy, ak súd nesprávne poučí strany o tom, že odvolanie je prípustné. Takéto mylné poučenie súdu nemôže zakladať prípustnosť odvolania, pretože by to odporovalo výslovnému zneniu zákona.

26. V predmetnej veci je napadnutým odvolaním rozsudok pre zmeškanie žalovaného. Pokiaľ ide o osobitné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného z dôvodu, že sa nedostavil

na pojednávanie, sú zakotvené v § 274 a § 276. V zmysle nich sa vyžaduje, aby bola podaná žaloba na plnenie (§ 137 písm. a/), žalovaný bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie, žalovaný bol v predvolaní na pojednávanie poučený o následku nedostavenia sa, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie, žalovaný sa nedostavil na pojednávanie vo veci, žalovaný svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi dôvodmi a žalobca, prítomný na pojednávaní, podal návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie.

27. Všetky osobitné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného z dôvodu nedostavenia sa na pojednávanie musia byť splnené práve na tom pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vydaný (nezáleží, že boli splnené všetky podmienky pre jeho vydanie na inom pojednávaní, na ktorom súd takýto rozsudok nevydal). Ak by súd vydal rozsudok pre zmeškanie napriek tomu, že by nebola splnená niektorá (ktorákoľvek) z týchto podmienok, existoval by zákonný dôvod na podanie odvolania. Základom pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného môžu byť len také žalobné tvrdenia, ktoré vedú k záveru, že podľa nich možno výrokom rozsudku priznať práve to plnenie, ktorého sa žalobca domáha.

28. Okrem osobitných podmienok stanovených zákonom pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného musia byť súčasne splnené aj všetky procesné podmienky. Znamená to, že aj keby si žalovaný nesplnil svoje zákonné povinnosti, či už povinnosť vyjadriť sa k žalobe alebo povinnosť dostaviť sa na pojednávanie, nemôže súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, ak konanie trpí takým nedostatkom podmienky konania, pre ktorý musí byť konanie zastavené, resp. ak žaloba trpí takými vadami, ktoré bránia pokračovať v konaní. Ak by napriek tomu súd rozsudok pre zmeškanie žalovaného vydal, existuje zákonný dôvod na podanie odvolania. Ak sú splnené všetky podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného z dôvodu, že sa nedostavil na pojednávanie, musí súd takýto rozsudok vydať. Ak by ho nevydal a rozhodol by na základe toho, ktorá zo strán uniesla dôkazné bremeno, nešlo by o rozsudok pre zmeškanie žalovaného, ale o všeobecný rozsudok, proti ktorému by bolo odvolanie prípustné bez obmedzenia s možnosťou uplatnenia ktoréhokoľvek odvolacieho dôvodu z § 365 ods. 1.

29. Rozsudok pre zmeškanie žalovaného nemožno napadnúť z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

30. S poukazom na obsah odvolania žalovaného odvolací súd dospel jednoznačne k záveru, že odvolanie žalovaného nemožno posúdiť ako odvolanie, ktoré smeruje proti rozsudku pre zmeškanie z dôvodov, že neboli splnené zákonné podmienky na jeho vydanie. V odvolaní žalovaný nenamieta nesplnenie žiadnej z podmienok bližšie vyššie uvedených, čo by bránilo súdu prvej inštancie vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Keďže žalovaný nenamieta nesplnenie zákonných podmienok vydania kontumačného rozsudku, čo je jediný zákonný dôvod zakladajúci prípustnosť odvolania proti nemu, odvolací súd bol nútený postupovať procesným postupom podľa § 386 písm. c/ CSP a odvolanie odmietnuť ako odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa. Vzhľadom k uvedenému rozhodnutiu o odvolaní odvolateľa, a to potrebe odvolanie žalovaného odmietnuť, odvolací súd už vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie preskúmať nemohol.

31. S poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní procesným postupom podľa § 386 písm. c/ CSP, teda tak, že odvolanie odmietol ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon nepripúšťa možnosť podať riadny opravný prostriedok.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, pretože mu v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli. Vo všeobecnosti ak odvolací súd odmieta odvolanie podľa § 386 CSP, t. j. aj v prípade oneskoreného odvolania, pri posudzovaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania vychádza zo zásady úspechu v odvolacom konaní vo vzťahu k § 255 CSP. Nárok na náhradu trov konania v takomto prípade prináleží strane, ktorá nepodala odvolanie. Odmietnutie odvolania je totiž po procesnej stránke považované za neúspech v konaní.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).